

dervišo in anglijska pomoč je odšla, ne da bi odgnala te čete. Posadka v mestu pa je pre-slaba. — V Panamo je odplulo več vojnih ladij, bojé se, da se spuntajo delalci, ker so brez kruha. Glad ne pozna miru

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dalje.)

V G. v zadnji železniški postaji iz-stopim in si vzamem poštni vozni list. Bila je tema in nebo črno nad mestom, niti jedna zvez-dica ni svetila. Snežilo je. Sedel sem na poštnem vozu — sam. Tri me je nemir. — Oh, peljal sem se že po znanih mi krajih in zrl skozi okna dobro znane mi vasi. Konečno pride zadnja vas, še pol ure. „Kratko je vse, kar s časom mine“, pravi zveličani Tomaž Kempčan. Voz se pomika po tlaku domačega mesta, postilijon zabrlizga, nahajal sem se pred poštnim poslop-jem. Izstopim. Nikdo me ni pričakoval, a tudi vedeli niso za moj prihod. S težkim srcem in počasnimi koraki se bližam očetovi hiši. Srce mi je nemirno bilo, ko sem pozvončklal. ... Slišim korake. ... Anemarijka odpre. v roki je dr-žala luč in bila v črni obleki. Nande, ubogo dete, prišel si k žalostnemu — Božiču! Solze so mi zalile oči.

Dišalo je po jelčji in cvetlicah. ... Vrata so bila lahno odprta, in na pragu stoji Mari-jica bledega obličja in črno oblečena. Hitim k nji. ... Ko sem v hišo pogledal — zaječim in omahnem nazaj. Na sredini hiše stoji krsta, a v nji belo oblečeni mrlič. ... Bili so moja ma-mica. Vsi se jokamo. Med tem pridejo oče in mi rekó: „Mati so velikokrat po tebi vpraše-vali, misleč, da si že na potu. Sedaj njih vsaj lahko k zadnjemu počitku na mirodvor spremljaš. Zadnje besede so bile — blagoslov za — tebe“. Oče me primejo za roko in gremo h krsti. Solze so mi zalile oči, in luči mrtvaških sveč okolo krste so plesale pred menoj. Poljubim mrzlo materino čelo in padem na kolena.

Iz zvonika donijo glasovi zvonov, oznanju-joč sv. Božič. Tako občutljivo še me nikdar niso njihovi glasovi pretresli, kakor sedaj. Jokal sem britko in skozi moje solze sem videl, kako moji ljubi in dragi z menoj klečijo in molijo za plemenito dušo rajne matere.

III.

Takoj po novem letu se vrnem nazaj v Berolin. Prva velika žalost je v mojem življenji nastopila. V znanstvu sem iskal tolažbo.

Pisali smo leto 1870. Vihar navdušenja spreleti v Evropo. Veliki spomini l. 1813 so oživel. Vse, kar spada k zvezi vojne, se pri-

druži k zastavi kraljevi. Tudi prostovoljci se oglašé. Obe vojni se vlečete proti Renu in prva zmaga je povzročila veliko slavo-klicov v de-želi. V Berolinu in gotovo tudi drugod se oglašajo dijaki, da kot prostovoljci nastopijo jedno-letno vojaško službo. Tudi jaz prosim očeta svojega, da mi dovolijo jednako storiti. Dovo-lijó mi, in takoj začnem nositi vojaško suknjo. Namesto matematiške forme (oblike) slišal sem vojaško komandiranje. Za silo našega novega poklica smo se v prostih urah odškodovali v gostilnah. Skoraj vsak dan so dohajale zmago-slavne novosti, a prečitanim so že sledili tri-kratni: „Hura!“ Narodne pesni so se pevale in časniške novosti se čitale. Življenje, ki sem sedaj imel, imelo je veliko mikavnost na me. Takoj sem plaval v popolnem veselju življenja, ter se oziral na smijóči in mamljivi breg na obe strani, kakor pa v nebo nad menoj. Prvo-krat v življenji sem opustil v nedeljo službo božjo, akoravno sem imel čas iti v cerkev, pr-vokrat sem zaspal brez večerne — molitve.

V grudnu dobimo vendar-le ukaz, da se pridružimo k našemu oddelku. Pride mi misel, da bi sv. zakramente vzprejel, a ni mi bilo možno tega darú storiti ter se odtegniti nekaj ur od šumečega življenja, ter v tistem miru v cerkvi svojo vest premissljevati. Pouzročil sem na duši — škodo. (Dalje prih.)

Smešnica 3. „Oj“, hvali dijak dijaku pro-fesorja, „naš profesor je tako učen in zna to-liko, da mu ne vem para“. „Kaj pa zna tedaj?“ vpraša dijak, „Toliko“, odgovori mu dijak, „to-liko, da bi jaz sila veliko znal, ko bi znal vse to, česar še ne zna naš profesor“.

Razne stvari.

(Čitalnica.) V odbor „Čitalnice“, ozi-roma „Narodnega doma“ v Ptuiju so bili pri občenem zboru v nedeljo, dne 6. januarja t. l. naslednji p. n. gospodi izvoljeni: dr. Fran Jur-tela, predsednikom, o. B. Hrtiš, predsed. na-mestnikom, Ivan Kaukler, tajnikom, Anton Spindler, blagajnikom. Odborniki pa so gg.: dr. Jakob Ploi, dr. Jos. Čuček, dr. Jos. Fraidl, Ferdo Raisp, Simon Ožgan, Anton Gregorič in Miha Lešnik.

(Veselica.) V letošnjem predpustu pri-redi Ptujška „Čitalnica“ v prostorih „Narod-nega doma“ dva plesa in sicer eden navaden ples in eden ples v kostumih; razun tega bode, z ozirom na dolgi predpust, marljivim in vstraj-nim pevkam v povračilo in spodbujevalno po-hvalo vsako nedeljo z večer po pevski vaji tudi plesna vaja, pri kateri se bodo mični „Kolo“ in drugi slovanski plesi učili.

(Posojilnica v Celji) ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 27. t. m. ob 3. uri